Mihai Eminescu

Frumoasa lumii

Mihai Eminescu

Editura Bestseller

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

Frumoasa lumii

Apoi poveste, poveste, D-zeu la noi sosește, că-nainte mult mai este. Era odată un vânător ș-avea trei copii și era sărac-sărac, cât numai cu-atâta se ținea, că-mpușca câte-o păsăruică, o vindea ș-atâta era hrana lui, săracul. Acu era o pădure pe-acolo pe-aproape, de-i zicea Pădurea neagră. Ș-au apucat oamenii din satul cela a zice că nu s-a putea să s-apropie nime de pădurea ceea. Ș-așa era părăsită, nime nu se ducea, că ziceau că la miezul nopții vin dracii.

Acu bietu omul ist sărac a zis într-o zi către femeia lui:

— Măi femeie, tot o moarte-am să mor, ia să mă duc eu în pădurea ceea, să văd ce-oi găsi acolo.

Așa, i-a făcut nevasta o turtă-n traistă și s-a pornit el; a luat pușca-n spate. Ajungând el acolo, lui îi era foarte frică... da' omul sărac sărăcia-l împinge a se duce orunde ca să câștige.

Iaca, mergând el așa, ajunge la un copac nalt și tufos strașnic, nu știu cum s-o fi chemat , și vede-o pasăre așa de frumoasă — era de aur. Acu el ce să facă, ca doar să n-o-mpuște, s-o poată prinde, că, vânzând-o vie, mai multe parale ar fi luat.Alungând-o el prin copac, ea se vârâ-ntr-o bortă... ș-o prinde. El n-a mai stătut către noapte, că s-a temut de draci, ci a luat pasărea ș-a venit acasă ș-a făcut o cușcă bună ș-a pus pasărea-n cușcă.

Acu el în ziua ceea, era sâmbătă, care-o prins-o, și duminică dimineața s-a ouat un ou. Oul era de aur. Da' el zice:

— Ei, măi femeie, eu n-oi vinde pasărea asta, că ea s-a oua și eu oi avea câte-un ou și m-oi hrăni din zi-n zi.

El ia oul și se duce-n târg și-l întreabă

negustorul:

— Ce ai de vândut și cât ceri?

— Am un ou și cer o mie de lei.

Da' un jidan zice (tot ei îs mai mehenghi):

— Ia să văd oul.

Când vede oul cel de aur — făcea mai mult decât o mie de lei — (îi dă mia de lei). Ia el mia de lei, cumpără cele trebuincioase pentru copii și femeie și se duce-acasă. Da pe gușa păsării era ceva scris, da' omul nu știa carte.

Când în a doua duminică iar s-a ouat un ou de aur. Și el s-a dus și iar a cerut o mie de lei. Da' să iei samă, d-ta, că tot jidanul cela i-a ieșit înainte!

În a treia duminică, când a dus oul, a pus pe gânduri pe jidan. Și s-a gândit așa jidanul: l-a întrebat unde șede, să se ducă să vadă de unde are el ouă de aur. Vine jidanul; da' el ținea cușca în colțul casei.

Cum a intrat jidanul în casă — el știa carte — odată și-aruncă ochii-n fundul casei. Pe gușa păsării așa scria: "Cine-a mânca inima are să fie-mpărat; cine-a mânca rânza, de câte ori s-a trezi pe noapte, de-atâtea ori are să găsească câte o pungă de bani sub cap; cine-a mânca maiurile are să fie om cu noroc în lume, oriunde va merge el, orice pas a face el, tot cu noroc are să fie". Acu jidanul, tot cu dușmănie asupra creștinului:

— Vinde-mi mie pasărea!

— N-o pot, jupâne. Asta-i câștigul meu, toată viața pentru mine și pentru copii.

În sfârșit, cât s-a pus jidanul, n-a vrut bietul om s-o vândă. Jidanul a zis că i-i rău și c-are să mâie la om. Vânătorul a doua zi s-a sculat de dimineață și s-a dus cu pușca după vânat. Da' jidanul — șiret, da' femeia, ca de-a noastre, proastă — și-i zice-așa femeii:

— Nevastă, ce să trăiești c-un om așa de sărac, vin' să te iau eu, că te-oi ține bine și ți-oi ține și copiii. Da' femeia zice:

— Dacă te-i boteza! Apoi, zice, cum la noi, nu

se poate să se despărțească.

Da' jidanul zice:

— Lasă-l pe mâna mea, că eu îl omor până mâine. Îi dă nu știu ce și omoară omul. De-acolo zice-așa:

— Femeie, te-oi lua, dar mai întâi taie-mi pasărea și mi-o frige.

Da' să nu lipsească nimica din pasăre, toată s-o mănânc eu. Și femeia, dobitoacă, ea s-a potrivit. A tăiat și a fript pasărea ș-a pus-o pe vatră, a strâns-o și ea iese din casă cu treabă, și copiii, tustrei, intră-n casă. Zice unul dintr-înșii:

— Mă, tare mi-i foame... Mama a fript pasărea ceea, hai să mâncăm câte-o bucățică.

— D' apoi dac-a fript-o jidanului, ne-a bate!

— Hai să mâncăm dinăuntru, că nu s-a vedea.

Ia cel mare inima, cel mijlociu rânza, cel mic maiurile. Pasărea acu nu mai plătea nimica dacă le mâncase acelea. Da' copiii, după ce-au mâncat:

— Măi, hai să fugim, că ne-a bate.

Și era o bortă-n dosul casei și s-au vârât acolo.

Vine jidanul. Da' la pasăre cele nu-s într-însa. Apoi începe-a striga, bate pe biata femeie.

— De bună seamă, au mâncat copiii, căci altul nime n-a fost în casă.

Jidanul îndată strigă după copii, să-i taie, să mănânce el din copii. I-au căutat, i-au căutat, în sfârșit nu i-au găsit. Dac-a văzut jidanul că nu-s și nu-s, s-a dus dracului — cruce de aur în casă! — a lăsat și pe femeie și tot. Că el tot așa era să facă, d-apoi Dumnezeu a lăsat mai bine să mănânce copiii decât dânsul, că Dumnezeu nu doarme. Acu, acel mare a umblat ce-a umblat și s-a făcut împărat pe țara aceea. Acu numai aista era micușor de tot, tot la mă-sa ședea, ist care mâncase maiurile, și pesemne unde avea el să aibă așa noroc, tare era leneș.

Cel ce a mâncat rânza găsea tot pungi de bani și se făcuse strașnic om de rău. Îi erau dragi numai petrecerile, să ierți mata, îi erau dragi cucoanele

cele frumoase. Acu, acolo, strașnic era de frumoasă una de-i zicea Frumoasa Lumii. La soare te puteai uita, da la dânsa ba.

Acu el tot umbla, că doar i-ar da-o boierul cela, da nici că vrea să i-o dea. Iaca vine el acasă la mă-sa:

— Mamă, ce mi-s buni mie banii dacă nu pot eu lua pe ceea ce mi-a picat dragă!

Da' mă-sa zice:

— Dragul mamei, du-te și tot te-i putea întâlni cu ea. (Să vorbească cu dânsa, poate i-ar fi fost și ei drag.) Da' ea era vicleană. Acu aist ce-a mâncat maiurile se juca cu niște bulgărași cu alți băieți pe-afară. Vine un moșneag.

— Dragul moșului, ce faci tu aici?

— Ia mă joc, moșule!

— Hai cu moșu, că ți-a da pere și mere (știi, ca la copii) — înșală pe băiat și-l ia cu dânsul.

Da' acela era un vrăjitor grozav — îngheța apa. Ș-acu el, tot vrăjind prin Pădurea neagră, a dat de ceva strașnic, care el nu putea face, numai c-un copil. Se duce-acolo cu băiatu-n mijlocul pădurii și dă de-o piatră mare. Și bate de trei ori în piatră și se deschide pământul. Și el zice băiatului așa:

— Măi băiate, du-te pe scările ieste într-acolo sub pământ (erau niște scări) și-ai să cobori într-o grădină așa de mândră, și-ai să dai de-o căsuță acolo-n grădină. Să intri-n casă ș-ai să vezi un horn făcut acolo și pe vatră ai să vezi o cheie. Să iei cheia ceea, s-o pui în brâu și să vii înapoi la mine. Da' na-ți ș-o veriguță de fier, că făr' de veriga asta nu poți intra. (Acolo era pe ceea lume, zice-că.) Băiatul se ia, merge-ncetișor și intră pân' în grădina ceea.

Da' acolo așa era o mândreață, grădină cu pomi cu poame de aur... încât băiatul s-a mirat când a intrat acolo și, știi, ca copilul, mai degrabă a alergat la pere și la mere decât la cheia moșneagului. Știi cum e treaba noastră — era cu cămeșoi și cu curălușă bună-ncins, ș-o umplut

sânul de mere și de pere. El pornise să iasă, când și-aduce aminte de cheie, merge într-acolo ș-o ia — da cheia era strașnic de ruginită... Cine știe ce-ar fi făcut el cu cheia ceea, și astăzi am fi fost sub mâna lui poate... Se ia băiatu-ncetișor, se suie iar pe scară să ias-afară — că știi d-ta că el, bătrânu, deși avea putere, nu putea intra în rai, dar ista ca copil...

Când a ajuns în gură să iasă, moșneagul a strigat:

— Stai, nu ieși! Dă-mi cheia!

Băiatul zice (era mic, da tot cu cap):

— Ba lasă-mă să ies întâi afară!

— Ba nu te las.

— Nu-ți dau cheia! (Știi d-ta, nici mâna nu putea vârî, că era păcătos.)

— Am să te omor.

— Omoară-mă, numai dacă poți!...

El face tranc! cu picioru-n pământ și se-nchide pământul. Ce s-ă facă bietul băiat? Ia să se-ntoarcă, să se ducă iar prin grădinile cele. Când colo, era-nchis pământul, nu mai era mândreața ceea. Începe băiatul a plânge. Plângând așa, își freca mâinile. Șterge pe veriga ceea ce i-o dat-o moșneagul și vine-un om. Omul cela era de fier. Era duh necurat; om de-ai noștri de fier, unde se poate?

— Măi băiate, cine te-a adus pe tine-aici?

— Iaca cum și iaca cum, spune băiatul tot.

— Eu te-oi scoate, băiate, da-întâi să te duci de-aici, să-mi tai vo douăzeci de vaci, să-mi frigi, să am de mâncat pe drum, când te-oi duce (că știi d-ta, nouă ni s-a părut că era-n gură, da el era tocma-n fundul pământului, când a-nchis el piatra).

Frige el, și-l pune pe băiat după cap, și pune pe o mână douăzeci de vaci fripte și pe altă mână câteva poloboace cu apă, cu vin — cu ce-o fi fost nu știu — și băiatului îi dă un cuțit ș-o ulcică. — Când mi-a fi foame, să tai cu cuțitul din carne, să-mi dai să mănânc, și când mi-a fi sete, să-mi dai cu

ulcica apă. Și merge el, merge — zi și noapte tot mergea, decât așa era de-ntuneric, de nu zăreai cât un fir de colb, dacă era sub pământ! Acu apropia vacile de gătat demâncatul și apa de băut. Da' duhul cel necurat i-a zis așa: — Dacă tu-i avea noroc să nu gătesc demâncatul și apa, eu nu te voi mânca, dar dac-oi găta, te mănânc. Ia uită-te tu în sus, vezi soarele? — Îl văd cât o zare de chibrit. — Ia! deci mai este! Merge el — că acu rămăsese numai o jumătate de vacă. — Ia uite-n sus, câtu-i soarele de mare? — Îl văd pe jumătate. — E, apoi iaca tot mai am o bucată bună! Când acu era mai aproape de ieșit afară, demâncatul se gătise, apă tot mai era. — Dă-mi demâncat, că mi-i foame! Băiatul, ce să facă el? Ia cuțitul și-și taie o bucat' de pulpă și-i dă apă și pornește iar. Iacă, a ieșit pe iasta lume. Când îl pune jos: — Să-mi spui tu drept, de unde mi-ai dat tu de-am mâncat la urmă? — Drept ți-oi spune, pulpa mi-am tăiat-o! — Drept să-ți spun, să fi știut că ești așa dulce, nu te mai scoteam. — Acu nu mă poți mânca? — Hei, acolo era largul meu și strâmtul tău — de-acu ești prea bun la D-zeu și nu te lasă să te mănânc! (Știi d-ta, că sub pământ era locul dracilor.) Și omul se face nevăzut. Da' băiatul era saracul flămând, da el uitase că are merele cele-n sân și cheia ceea. Se ia el ș-aleargă, ș-ajunge la casa mâne-sa. Da, știi

d-ta, el era leneș,da era de duh, nu așa (parcă numai la dv. sunt de duh? Sunt și dintre noi!). Intră-n casă, da mă-sa era saracă strașnic, că, știi d-ta, ca la boierul când ajunge la mărire, n-o lua pe biata mă- sa s-o ție, deși era-mpărat. — Mamă, n-ai vo bucățică de lumânare s-aprinzi? — Am, dragul mamei, de la Paște! (O ține, Doamne ferește, de tunet, s-aprindă.) Aprinde lumânarea. Da' el zice: — Doamne, mamă, tare mi-i a mânca! Am niște pere și niște mere, da' m-a durea la inimă să mănânc. Da' el n-a luat seama că ele-s de aur. Le-a zvârlit sub o laiță. Mamă, iaca, am o cheie, decât tare-i ruginită, mamă, șterge-o și vinde-o și

cumpără-mi o pâine. N-a apucat a o freca oleacă, și-au intrat vo cinci oameni de fier în casă. — Ce vreți, stăpânilor? (El era să-nconjure lumea cu cheia aceea; c-atunci avea cheia iadului, putea face cu dracii orice.) Femeia strașnic s-a înfricoșat de dânșii. Da' băiatul, mehenghi, îndată s-a priceput: — Masă vrem și vin bun! Îndată au venit niște sufragii și-au pus masa, și ce n-au pus! Și după ce-au ospătat ei bine, au strâns aceia și s-a dus. — Ei, mamă! Cheia asta o strâng eu! Acu se făcuse holtei, bun de-nsurat. — Mamă, eu am auzit că fata-mpăratului e frumoasă. Mă duc s-o iau eu. — Dragul mamei, tu, un băiat așa sărac, să iei pe fata-mpăratului? Ce mai vorbești nebunii? — Dacă eu vreau așa?! Du-te, mamă, staroste. — Da'cum, dragul mamei, să intru eu acolo? — Du-te, mamă!

El o mâna. — Cum să mă duc eu cu mâna goală? — Mamă, ia vezi merele și perele cele, n-au putrezit? Du-i-le acelea! — Bine zici, dragul mamei. Se ia baba și se-mbracă cu peștiman, pune-un ștergar frumos în cap, ia-n basma acelea și se pornește. Ajunge la poarta-mpăratului. Împăratul ședea-n cerdacul cel nalt. Vede-mpăratul că se luptau ceia cu dânsa, n-o lăsau să intre. Împăratul cela era milostiv, nu ca ista de pe-acu. A gândit că a venit să ceară ceva. — Lăsați-o, bre! Când au auzit porunca-mpăratului, au lăsat-o. — Ce vrei, mătușă? — Apoi prenălțate-mpărate, am venit după un lucru mare. — Ca ce fel, mătușă? — Poftim întâi colacii. Vede-mpăratul perele și merele de aur ș-a stat în mirare. Să vadă la o babă de-a noastră! Numai la curțile lor sunt de-acelea. — Feciorul meu vrea să ieie pe fata d-tale, împărate! Da-mpăratul a stat olecuță și pe urm-a gândit: "Baba asta-i nebună." — Dacă feciorul tău, zice, până mâine dimineață, în locul casei tale, va face un palat ca al meu ș-o grădină ca a mea, c-o cărărușă de pomi pân' la curtea mea, și-n fiecare pom să cânte păsările, eu i-oi da fata. — Rămâi sănătos, împărate! Se pornește-înapoi femeia. —

Iaca, dragul mamei, ce-a zis. — Bun, mamă, le fac până mâine. Șterge cheia și vin iar cinci oameni de fier. — Ce vrei, stăpâne?

— Până mâine dimineață să fie un palat tot de sticlă și poleit cu aur și să fie o cărărușă despărțită prin pomi ș-un pom să-nflorească, unul să-nfrunzească, unul să-i pice frunza, să nu fie doi de-un fel. Și cărărușa să fie de catifea, cu iarbă de catifea. Și la fiecare pom să steie câte-un soldat cu sabia scoasă. Și păsările să cânte așa de frumos, să nu poată dormi împăratul și fata-mpăratului!... Eh! încă era mult pân-în ziuă și erau toate gata. Împăratul, dimineața când se trezește, zice fetei: — De când sunt în palatul ista, cum ne-au cântat păsările acum nu ne-au cântat niciodată (că el nu s-a așteptat la aste, el gândea că păsările din grădina lui cântă). Când iese-afară și vede, zice: — Bre! mare putere are omul ista! Băiatul zice: — Du-te, mamă, și cere-i fata să mi-o deie! Se duce baba la-mpăratul, da' el tot o purta cu vorba, că nu-i era voia să-și deie fata după d-aiștia. — Apoi, mătușă, de azi într-o săptămână dac-a veni c-o trăsură de aur și cai care ar mânca jăratic ș-ar bea pară, i-oi da fata. Da' fata era să se cunune tocma-n ziua ceea dup-un alt împărat. — Iaca, dragul mamei, ce-a zis: — I-oi face, mamă, și asta. Aude el un vuiet mare strașnic pe afară. — Oare ce s-aude, mamă? Întreabă mă-sa. Zice: — Se mărită fata-mpăratului. — Cine-o ia? — Cutare fecior de-mpărat. Vezi, dragul mamei, numai m-ai făcut de râs. — Ia lasă, mamă, că tot are să mi-o deie. Ia el, șterge cheia. Da era iarna. Și vine omul cel de fier.

— Ce vrei, stăpâne? — Fata-mpăratului s-a cununat astăzi! Când or dormi, să iei pe mirele să-l pui afară și pe mireasă s-o pui într-o pivniță și-n zori de ziuă să-i aduci iar pe amândoi în casă. Dimineața intră-mpăratu-n casă. — Ei, dragii tatii, cum ați dormit? Zice el: — Mie, tată, tare mi-a fost frig! — Ba, zice ea, eu nu știu unde eram, că căutam s-aprind lumânarea și nu găseam, și nu era

nici pat, nici nimica. — Ați visat! — Da' cum dracu, tată, că, iacă, buricele mi-o înghețat la degete. — Eu nu-mi simt spatele. — Ce n-ați zis sufragiului s-aprindă focul? Nu v-a mai fi nimică. A doua seară, iar șterge cheia. Vine iar: — Ce vrei, stăpâne? — Vreau să te duci să-i pui pe ginerele împăratului într-o movilă de omăt, când a dormi, și pe mireasă s-o pui în vârful casei! Pe casă, frig-frig, da' nu era omăt. Ista a degerat. Da' tot îi era milă de dânsa. — Numai jumătate de noapte s-o lași pe vârful casei. Când a adus pe mire dimineața, era țapăn. A strâns toți doftorii, n-a mai avut ce-i face — a murit, săracul! Iaca, se-mplinește săptămâna. El iar șterge cheia, vin ceia... — Mâne dimineață, o trăsură de aur și cai care or mânca jăratic ș-or bea pară, și mie straiele cele mai frumoase din lume să mi le aduci. Se pune el ca boierii-n trăsură a doua zi și se pornește către-mpăratul. — Cum îi, voinice? zice-mpăratul. — Am venit să-mi dai fata.

El se face că nu știe că i-a murit ginerele. I-o dă-mpăratul. Face-o nuntă strălucită, și i-o dă, ș-o duce la palatul lui — da' lui așa-i era de dragă, de-o prăpădea din ochi. Iacă, aude vrăjitorul că el a ieșit din pământ. Ce să facă el, să poată pune mâna pe dânsul, că el, cât era de vrăjitor și strașnic, da' el avea numai vo doi draci, da ista cheia iadului o avea. Da' el punea cheia ceea totdeauna pe-o sobă și numai sufragiul știa de dânsa. Da' sufragiul nu prea avea minte destulă-n cap. Iaca, s-a luat el cu fata-mpăratului la primblare. Da' vrăjitorul a luat o mulțime de chei nouă și frumoase , altele de aur, de aramă, de argint ș-a început a striga pe la poarta ginerelui împăratului: — Cine-mi mai dă chei ruginite, că-i dau de cele de aur? Și sufragiul, nu prea avea multă minte-n cap, a gândit să dea cheia ceea și să ieie una de aur, că mai bine a prii stăpânu-său. Ehei! și când i-a luat (cheia, i-a luat)

săracul toată puterea lui. Îi dă. N-a apucat de-a veni el de la plimbare și palatul n-a mai fost. A rămas el săracul în câmp, nici bordeiul ce-l avea înainte nu era acu. Da-mpăratul i-a trimis așa răspuns pe un logofăt: că dacă pân' în trei zile n-a face palatul cum a fost, îi ia fata și nu i-o mai dă. Acu ți-am spus că mai bine i-ar fi luat zilele decât să i-o ieie pe dânsa. Mare lucru-i dragostea! Ce să facă el? Da' și fata-acu strașnic ținea la dânsul. Nainte mai drag îi era cel degerat, da' acuma! A așteptat el pân' a treia zi; nu-i de chip, n-are de unde să facă palatul. Își ea el ziua bună de la nevastă- sa: cine știe ce jelanie a fi fost acolo! — Mă duc de-acu-n lumea mea! Merge el și ajunge la o baltă (cam un iaz vine). — De-acu n-am ce face, mă-nec! Dând așa, frecându-și mâinile, dă de veriguța ce i-a dat-o vrăjitorul când l-a vârât întâi în groapă. Și vine un om de fier. — Ce vrei, stăpâne?

— Vreau cheia cea de la iad. — Eu cheia iadului nu ți-o pot da. — Apoi, ce să fac eu, spune-mi măcar unde-i? — Apoi vrăjitorul, ca să nu-l ajungă nime, ș-a făcut un palat pe Prut, ș-acu, dacă-i putea merge pân' acolo, el o ține ascunsă sub perină la capul lui. — Ce să fac eu, cum oi putea s-ajung la dânsul? — Na-ți, zice, bucățica asta de fier, dă-te de trei ori de-a curu-n cap pe dânsa și te-i face o muscă — pe urmă te-i pricepe cum s-o iei. Și s-a făcut nevăzut omul cela. Se ia el, se dă de trei ori peste cap și zboară ca musca pân' la Prut. Ajunge acolo, da' vrăjitorul dormea de-amiazăzi. Dă să intre... pe unde să intre? Ferestrele cu obloane, cum se purta mai demult. "Mă vâr pe borta cheii!" Se vâră și se pune pe sobă. Unde se trezește vrăjitorul și unde-ncepe a bate-n mijlocul casei cu niște ciocane și unde-ncepe a ieși la draci, de te luau fiori. Ș-a-nceput a-i trimite pe unde să facă rele, să puie la cale pe oameni să facă rele; decât, când nu vrea D-zeu, că el era om pământean, i l-a luat din minte! Așa, după ce-a pus el trebile la cale,

a ieșit afară. Musca s-a sculat, a luat cheia de sub perină ș-a început cătinel-cătinel, ș-a zburat afară. Decât bucuria lui nu se mai povestește, c-are să ieie pe fată-napoi. Acu lui nu-i era de dânsul, de dânsa-i era ce-i era. Freacă cheia, vin oamenii cei de fier. — Să-mi faci palatul iar înapoi cum a fost! Și acu s-a-nvățat minte: purta cheia tot lângă dânsul. Acu ce să facă vrăjitorul? Era în satul cela o babă sfântă... Pe atunci era lume bună, erau sfinți, nu ca acu. Când te durea capul, când aveai vo boală, numai dacă punea mâna-ți trecea. S-a dus vrăjitorul ș-a omorât baba și s-a îmbrăcat el în straiele ei. S-a-mbolnăvit femeia lui, fata-mpăratului, decât ce boală, să dea D-zeu să am și eu cât oi trăi, decât numai când zicea oleacă valeu, el se prăpădea. — Ia să chemi pe baba cea sfântă.

Vine; acela era vrăjitorul. Începe-a pune mâna pe capul ei, ca și cum, dragă Doamne, a o descânta. Și când iese el din casă, îi zice vrăjitorul ei:

— Doamne, măria-ta, câtă frumusețe și mândrețe ai în casă și n-ai și un ou frumos de marmură!

— Ca ce fel de ou, mătușă?

— Acela-i numai în fundul pământului!

— Ira! oi zice bărbatu-meu, ș-a trimite pe cineva să-l caute.

Și se duce vrăjitorul.

Intră el în casă.

— Ei, zice, iaca ce mi-a spus baba ast-sfântă.

— Iaca să șterg, dragă, cheia.

Șterge cheia și vin doi oameni de fier.

— Ce vrei, stăpâne?

— Vreau oul cel de marmură de sub pământ.

— D-apoi, bată-te D-zeu să te bată (fie-i lui acolo!); câte-ți fac eu, până și cheia iadului o ai, acum vrei să ne iei și toată puterea noastră?...

Vezi d-ta, vrăjitorul a vrut înadins, ca doar duhul cel necurat l-a gâtui.

— Da’ eu te-aș omorî, da pentru că știu că asta

nu vine de la tine, pentru asta te iert și-ți spun așa: că baba cea sfântă-i vrăjitorul și că azi are să vie c-un cuțit mare și s-a face că pune mâna pe capul femeii tale ș-are să ți-o omoare.

Decât, când a auzit el așa, of! numai tremura! Și se duce omul cel de fier. Acu el își gătește iataganul, și când vine-n casă vrăjitorul, pune pe sufragiu și îl dezbracă-ndată, ș-adevărat găsește-un cuțit mare, știi, ca un chip de cosor, și-l ia cu iataganul și-l face bucățele. Acu era cu deplin fericiți. Acu săracul nu mai știa ce-i durerea, cum știa-nainte, și zice-ntr-o zi:

— Ia hai, soro, să mergem să găsim pe frații mei cei doi. (Da' mama lui murise!) Se iau ei și se pregătesc, și mergând ei așa, au ajuns la-mpăratul. Era strașnic în război cu altul. Tot să nu fie omul săracu-n pace. Ș-așa era el de scârbit, decât strașnic lucru. Văzând pe acesta, s-a bucurat ș-a zis așa:

— Fiindcă ești ginere de-mpărat, mi-i da ajutor ș-oi putea să bat pe vrăjmașul meu.

Așa a gatat armată grozavă și-n sfârșit a dovedit pe ceala. Acu aiști doi se zice că erau tare fericiți — numai acela, saracul, era mai necăjit (cel cu rânza). Acela s-a luat și s-a dus la Frumoasa Lumii. Dă să intre-n palatul boierului celuia, nu-l lasă să intre. Așa, el a trântit un bal strălucit ș-a poftit pe toți să vie la balul cela, între care era și Frumoasa Lumii. Decât așa era ea de frumoasă, cât, când a intrat în bal, a luminat balul de atâta... să ierți mata. El a început după aceea jocul pân' în zori de ziuă — unde-a-ntins niște mese și s-a pus să joace cărțile. El a făcut toate chipurile ca să joace cu dânsa. El avea mare noroc și se făcea că nu câștiga, tot ei să-i deie, că nu mai putea de dragă ce-i era. Acu ea, văzând atâția bani, s-a minunat ș-a zis așa tătâni-său:

— Hai, tată, să-l poftim pe ista la noi (știi, ori de-a noastre, ori de-a d-lor-voastre, care vrea să scurgă tot la parale, trage ori pe cine). Acu el,

venind la dânsa-ntr-o seară cu vo zece pungi de galbeni — , a jucat iar în cărți și i-a dat toți ei, de n-a rămas măcar c-un pitac. Acu ea, văzând că n-a rămas nici c-o para, a-nceput a râde de dânsul. Și ploua afară. Și vrute și nevrute a trebuit să-l îmbie să mâie-acolo. Dormind el, de câte ori s-a trezit, de atâtea ori a găsit o pungă de bani sub cap.

A doua zi dimineața, când a venit sufragiul să-i deie de spălat, după ce-a mântuit de spălat, i-a pus în mâini vo douăzeci de galbeni bacșiș. Aleargă la dânsa sufragiul. Da' ea zice:

— Bre! de unde are omu-aista atâtea parale?

Vine la dânsu-n casă și zice-așa:

— Eu te-oi lua de bărbat dacă mi-i spune de unde ai atâția bani. El zăluzise și i-a spus, prostul. Da' ea i-a făcut o cafea nu știu cu ce și s-a bolnăvit el strașnic ș-a început a vărsa, ș-a vărsat rânza. Ș-a luat-o ea, a spălat-o cine știe cu ce, a parfumat-o ș-a înghițit-o ea, ca să găsească ea pungile cu bani. Da' fiecăruia norocul lui.

El mai avea vo zece pungi de bani din noaptea ceea.

Ea l-a dat pe urm-afară. El a-ncălecat pe un cal și s-a pornit. Mergând cu calul cela, a dat pe-un câmp de flori și s-a plecat calul să mănânce și s-a făcut un măgar. El a strâns un mănunchi de flori și l-a pus în buzunar. Mergând el călare pe măgar mai departe, a dat de un iaz. Se pleacă măgarul să beie apă și se face iar cal.

— Ei, zice, bună-i asta!

Ia el într-un șip apă și se-ntoarce-napoi. Ajunge iar acolo, la Frumoasa Lumii, și din banii ce-i rămăsese mai toarn-un bal strașnic.

Da ea aleargă, ca să mai vadă de unde are bani.

— De unde bani?

— Din mănunchiul ist de flori. El i-l dă. Ea, mirosind, se face măgăriță. El o lasă măgăriță și iese din casă. Așteaptă sufragiul să iasă stăpâna afară. Nu-i! Mare păcat! Când se duce-n casă, o găsește măgăriță. Se-ntoarce, ș-o ia de-acolo și

pornește călare pe dânsa. Îi dă fân să mănânce (că măgăriță, da' inimă de om).Ea a zis așa cu alean:

— Nu te-oi mai înșela de-acu și ți-oi da rânza-napoi, numai fă-mă cum am fost.

El de multe ce-i făcuse, acu era hapsân și s-a dus pe dânsa până la-mpăratul, la frate-său. Acu aciia era și iestlalt, care ținea pe fata-mpăratului. Și când le-a povestit el lor că măgărița-i Frumoasa Lumii, ei s-au pus pe lângă dânsul ca s-o ierte. Și iertând-o, a băut apă și s-a făcut iar la loc. Și erau acum trei împărați pe o țară. Și-au fost toți fericiți... Și-am încălecat pe-o șa și ți-am spus-o așa.

Table of Contents

Frumoasa lumii

Table of Contents

Frumoasa lumii 2